

Det gør mig ligesom den ærede Ordfører ikke saa ganske lidt ondt, at man har skaaret det største Stykke af Skern—Skive-Banen bort, og at man kun vil anlægge Strækningen fra Skern til Videbæk. Men paa den anden Side er jeg paa det rene med, at naar den Strækning, der nu skydes ud, altsaa fra Videbæk til Skive, en Gang kommer til en ny Forhandling her i Tinget, og det vil den sikkert inden ret længe, saa vil den faa en fornuftigere Retning end den, der var given den i Regeringsforslaget, den, som blev vedtagen her og sendt op til Landstinget. Jeg føler mig ganske overbevist om, at faar man Tid til at tænke sig lidt om med Hensyn til denne Banes Retning og Skæringspunkter, vil det Forslag, som jeg oprindelig, og senere sammen med mig enkelte andre Medlemmer af dette Ting, stillede op, vinde Tilslutning, og saa kan jeg kun være tilfreds med, at man foreløbig skyder dette Stykke ud. Det skal nok vise sig, at Kravet om en Jernbane i dette Rum, naar der er gaaet nogen Tid, vil være saa stærkt, at man uafhængig af denne Lov bliver nødt til at anlægge det lille Stykke Bane, og saa skal det ogsaa nok vise sig, at den sunde Fornuft med Hensyn til Retningslinien skal komme til at sejre.

Det er, hvad jeg vil sige med Hensyn til de foreslaaede Baner. Hvad der imidlertid har gjort mig mest ondt, naar jeg ser paa, hvad vi have faaet tilbage af denne Lov fra Landstinget, er, at man har skudt Spørgsmaalet om Værdistignings-skatten ud, ganske vist ikke saaledes, at det helt udelukker, at en Værdistignings-skat kan gennemføres, men dog paa en saadan Maade, at man faar den Opfattelse, at de Herrer have tænkt: Kommer Tid, kommer Raad, lad os se at faa hele dette Spørgsmaal lagt ned i en Kommission; hvilket Resultat der kan komme ud deraf, er jo, som den højtærede Minister ogsaa selv synes at være inde paa, ikke vist, man ved intet derom. Nu vel! Nu maa vi tage det, saaledes som det foreligger, og saa blot udtale Haabet om, at Kommissionen maa komme til et Resultat, hvorved det i Fremtiden, ogsaa for de her omhandlede Baneanlægs Vedkommende, umuliggøres private at berige sig paa hele Samfundets Bekostning. Jeg vil haabe, at et saadant Forslag maa komme ud af Kommissionens Arbejde. Nu faa vi jo at se. Den Jernbanekommission, der egentlig var Fader til det Lovforslag, der oprindeligt blev forelagt her, beskæftigede sig jo noget med dette Spørgsmaal, dog ikke i

synderlig høj Grad. Nu maa vi jo haabe, at den Kommission, der ifølge Forslaget skal nedsættes, maa komme til et Resultat, og at dette Resultat maa blive saaledes, at Staten, Samfundet kan være tjent dermed.

Naar vi nu gaa med til at stemme for det foreliggende Forslag, ville vi dog tillade os at fremføre det Haab, at man fra Regeringens og fra Statsbaneanlægsadministrationens Side maa sætte al Kraft ind paa at faa gennemført de Forslag, som i Henhold til Loven kunne gennemføres i de nærmeste Aar. Det er jo adskillige Gange fremført her i Tinget, at der her i Landet hersker en ekstraordinær stor Arbejdsløshed. Under Hensyn dertil vil jeg opfordre Regeringen til, naar nu denne Lov sikkert om ikke ret lang Tid er vedtagen, at sætte al Kraft ind paa at gennemføre alle de Arbejder, som Regeringen er bemyndiget til i Henhold til Loven. Der er til Eksempel Dobbeltsporet paa Fyn, Nyborg—Strib. Jeg ved, at man her har fuldstændige Planer færdige til at foretage Ekspropriation, og saasnart denne er tilendebragt, kan jo Arbejdet paabegyndes, og jeg vil opfordre den højtærede Minister til at sætte al Kraft ind paa, at det kan ske. Jeg ved, at der er andre Steder, hvor man kun venter paa at faa Koncession paa Anlæg af private Baner, og jeg vil da opfordre den højtærede Minister til at sørge for, at de Overvejelser, som skulle foretages af Statsbaneanlægsadministrationen og Ministeriet, gaa saa hurtigt for sig, at Arbejdet paa de paagældende Baner kan paabegyndes i den allernærmeste Tid. Jeg maa endvidere opfordre den højtærede Minister til at søge opretholdt af al Kraft den Bestemmelse, at de Arbejdere, der skulle sysselsættes ved de paagældende Jernbaneanlæg, blive Arbejdere, som have Ophold her i Landet, uden Hensyn til ommaaske en Entreprenør ved paa en eller anden Maade at omgaa de Bestemmelser, der blive stillede ham, vil forsøge paa at indføre fremmed Arbejdskraft. Jeg vil, da jeg er ganske sikker paa, at der findes tilstrækkelig Arbejdskraft her i Landet, opfordre den højtærede Minister til ganske haardhændet at sørge for, at de Bestemmelser, der med Hensyn til Anvendelsen

Rettelse.